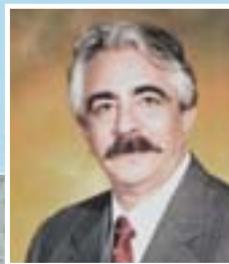

بوشهر از منظر تاریخ و اقتصاد

زیبا، متین و نیرو بخش

فریبرز رئیس دانا

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
برتال جامع علوم انسانی

بهار آمد زمین فیروزه گون شد
به گل چیدن در آمد یار فایز

به عزم سیر، دلدارم برون شد
گل از خجلت تمامی سرنگون شد
فایز دشستانی

زمان سلوکیان (جانشیان اسکندر) ساخته شده بود. گورهای عیلامی و خشت نبیشه های چندی از تمدن این قوم در منطقه ی بوشهر کشف شده اند. در تاریخ به عنوان یک یافته مکمل آمده است که هخامنشیان در حوزه ی ری شهر به ساختن بناها و پادگان ها همت گماشتند. یکی از کاخ های مشهور کوروش که در سال ۱۳۵۰ از زیر خاک بیرون آمد کاخ زمستانی است که در یک کیلومتری جنوب برآذجان واقع است که گویا جزیری از یک مجموعه ی بزرگ در آن منطقه است. آثار دیگری در نزدیکی سعدآباد از دوره ی هخامنشی به دست آمده اند. هخامنشیان و ساسانیان از قدرت های دریایی زمان خود بودند و تاریخ نویسان محتمل می دانند که لشکر کشی های کمبوجیه و داریوش هخامنشی به مصر از طریق سواحل خلیج فارس به ویژه منطقه ی بوشهر اتفاق افتد. گویند اردشیر نیز در گرگیز از دست اردون و رسیدن به آب های خلیج فارس بود که فرمان داد شهری نجات بخش در آنجا (در بوشهر) بسازند.

و زین سو به دریا رسید اردشیر
به بزدان چین گفت کای دستگیر
تو کردنی مرا اینم از بد کنش
که هرگز مبیناد نیکی تنش
به نزدیک دریای یکی شادمان
بی افکند و شد شارسان کارسان
بعد از اسلام در زمان حکومت دیلمیان، به ویژه در عصر عضدالدله دیلمی، بود که قلمرو حکومت به فارس، خوزستان رسید. از عضدالدله دیلمی آثاری در بندر سیراف

بوشهر سرزمین وفا، زیبایی، فرهنگ و انسانیت است. بوشهر و همه ی بخش ها و مناطق آن که در جنوبی ترین جغرافیای خاکی ما قرار گرفته است تاجی است بر سر خلیج فارس و شانه ی ستری است که میهن آزاده و مستقل ما را صبورانه تحمل کرده است. بوشهر انبیار گاه و بن گاه یکی از امید بخش ترین نیروهای حیات بخش تمدن پسری، یعنی گاز است، بدین سان نوید حیات مردمی و عادلانه در سرزمین ماسته با امید جاودانه در استان بوشهر و در شهر بوشهر است.

بوشهر نخستین هسته ی مقاومت خودانگیخته علیه سلطه و تجاوز بیگانه و استعماری را در خود جای داده است. بوشهر محل تولد دانش و آگاهی در سرزمین ماست. اگر آذربایجان و گیلان به معرفت سیاسی و خوزستان به تامین نیروی زندگی تمدن صنعتی به خود می بالند، بوشهر فخر آگاهی و معرفت، ژرفای تمدن پایداری و کوشش و مخزن امید بخش سوخت حیاتی برای مردم ایران و بقای تمدن جهانی است. بخش ها و مناطق کوهستانی استان بوشهر، که انتهای جنوبی زاگرس سر بلند را در آغوش دارد و در امتداد فیروزه ای و مواج گستره خلیج فارس دامن گستره و دشت های کشاورزی و دامداری تفت زده را در شمال خود دارد، هریک زادگاه و جایگاه ارزش آفرینی های سیاسی، مردمی، اقتصادی و هنری و ادبی اند. حیفم می اید از میان هزاران قهرمان عرصه ی تلاش و مبارزه و مهم از عبدالطیف، میرمهنه رئیس علی دلواری، که یکی از نمادهای مقاومت تاریخ میهن ماست نام نبریم. اما پیش از آن دریغ که از اعضای فرهیخته کانون نویسندگان ایران در بوشهر از جمله از زنده یاد متوچهر آتشی و علی باباچاهی غافل بیانیم و در کنار آنان زنده یاد صادق چوبک، غلام حسین شریفیان و حسین دولابی و از همکاران روزنامه ای خوب و گرم و صمیمی نسیم جنوب را فراموش نکیم، فهرست بزرگان علم و ادب و هنر بوشهر بسی بزرگ تر از بضاعت قلم من و فضای این ماهانه است.

این، اما، همه ی دین ما به بوشهر، تنگستان، دشتستان، دشتی، دیر، کنگان، گاؤه، دیلم، جم و عشایر استان نیست، بیش از همه چیز باید در برابر کارگران و تلاش گران و آموزگاران شریف استان که در محرومیت و گرمادگی با جیره ای اندک در صحنه های تولید گاز ارزش می آفرینند سر فروتنی و احترام فرود آوریم. دیدیم به رغم این تلاش ها، کمی خداش در مدیریت گاز چه سان در سرمای سوزان امسال، صد ها در مناطق بخ بسته ی سرزمین مای بستند یا دچار گاز گرفتگی شدند. با این همه، این تلاش بوشهر بود که جان میلیون ها نفر را نجات داد. سیاست های نادرست و ناکارشناسانه و عملکرد های مبتنی بر منافع و قدرت نمی گذارد بهره بداری از گاز با منافع ملی، رفاه عمومی، عدالت اجتماعی و آینده نگری برای نسل ها سازگار شود و حاصل آن که آن همه تلاش و ایثار در جایی در آذربایجان، گیلان و تهران و مازندران بی اثر می ماند و دریغا. به گمان، راه درست برای بهره بداری و مصرف درست همانا احترام و تقویض قدرت به ارزش آفرینان واقعی کشور از جمله بوشهر عزیز و دوست داشتنی است.

کسی به خوبی نمی داند که واژه ی "بوشهر" تغییر شکل یافته ای "بوخت اردشیر" به معنی شهر رهایی است (معنی شهری که اردشیر در آن رهایی یافت) یا تغییر شکل یافته ای ری شهر یا همان "راو اردشیر" که به گفته تاریخ طبری یکی از شهرهای بوده است که اردشیر، نخستین پادشاه ساسانی، دستور ساخت آن را در سراسر ایران زمین داد و در کنار بوشهر کنونی وجود داشته است. اما قولی نیز می گوید که اعراب بوشهر را "بو شهر" نوشتند و مخفف آن نیز بوشهر. قول دیگری می گوید ابو شهر یعنی پدر شهرها، من هم نمی دانم قول غالب کدام است.

اما واقعیت این است که در زمان ساسانیان بوشهر یا جایی در کنار بوشهر از موقعیت جغرافیایی، اقتصادی و نظامی مهم به ویژه در خلیج فارس برخوردار بوده است. امپراتوری ساسانی به این شهر توسعه یافته و توسعه یافته وابستگی جدی داشته است. اما بی تردید قدمت سکونت در این منطقه اقتصادی و جغرافیایی مهم به عصر امپراتوری عیلامی (که البته متفاوت با استان ایلام کنونی ایرانی است) می رسد. گویا آن زمان نام این شهر لیان (به معنی آفتاب در خشان) بوده است. یکی از جغرافی شناسان باستان ایران از شهری در همین محل به نام یوناخا یا شهر یونانی یاد کرده است که در

تندیس رئیسعلی دلواری در خانه اش که هم اینک موزه است

ظاهری به جای مانده است. و از آن جمله است عضدی در سیراف و کشتی بندان (نایپند).

ایرانگان فارس توجه ویژه به خلیج فارس و بوشهر داشتند در دوره ی صفوی بندر ریگ به مبدأ و رودی دریایی کشور تبدیل شد. در زمان نادر شاه بوشهر اهمیت محکومودی در حمل و نقل و عملیات نظامی کشور به عهده داشت. از همان زمان تلاش برای ایجاد کارخانه ی کشتی سازی در بندر بوشهر آغاز شد (که البته با موقعیت همراه نبود).

در عصر کریم خان زند، دوره ی گسترش امپراتوری های استعماری پرتغال، اسپانیا، فرانسه، انگلستان و هلند آغاز شده بود. هلندیان جزیره خارک را اشغال کردند. مبارزات به رهبری میر مهناهی ریگی در همین زمان آغاز شد که منجر به خروج اشغال گران گردید. انگلیسی های نیز بارها از میر مهناهی شکست خوردند. در دوره ی جدید با اهمیت یافتن بندر خرمشهر، بوشهر از اهمیت افتاد. اما دوباره به عنوان یک شهر با هدایت و موقعیت در سطحی آرام رشد می کرد بر پایه ای ارزش های درونی خود استوار ماند. با بهره برداری از گاز کنگان و سپس ایجاد منطقه ویژه ای از افراد عسليه این شهر رشد تدبری را آغاز کرد (که البته هنوز از رشد آبادان، خرمشهر و اهواز در آغازین مراحل آن پایین تر است).

نادر شاه برای کوتاه کردن دست عرب های مهاجم از سواحل ایران و حفظ امنیت این منطقه در صدد تاسیس نیروی دریایی نیرومند بود. او عبدالطیف خان را به مرکزیت

رفت و آمد و مداخله‌ی ژئوگرافی اینگلیسی بود که خود را قادر به همایی خلیج فارس می‌دانستند. لد کرزن و پرسی سایکس آب‌های خلیج فارس و جزایر و بنادر آن را ملک موروشی اعلیٰ حضرت انگلیس قلمداد می‌کردند.

به هر حال با قدرت یافتن حکومت مرکزی در زمان پهلوی اول و سپس با برقراری سلطه‌ی امریکا در ایران و منطقه، بوشهر از تعرض مجزا و ظاهراً امپریالیستی در مصون ماند اما در مجموع وابسته به روند توسعه‌ی ایران شد. در این شرایط بوشهر تا سال ۱۳۴۹ جزی از استان فارس بود و پس از آن به فرمانداری کل تبدیل و سپس در سال ۱۳۵۲ استان مستقلی شد به نام استان بوشهر.

ارتباط استان بوشهر با شیراز از طریق کوه‌ها و کتل‌های سخت گذرا و هولناک می‌پرسید اما به تاریخ راه‌ها گسترش یافتد و امن و تعیض شدند. با بهره‌برداری از میدان‌های گازی خطوط ارتباطی گسترش و بهبود یافتند. خط ارتباطی زمینی جدید از فیروزآباد تا عسلویه مسیری قوی و نسبتاً تند گذرا در اختیار قرار داده است.

با این وصف سهم استان بوشهر که سابقه‌ی تاریخی مقاومت و فرهنگ را در خود دارد که از مقاومت در برابر متاجوازان تا مقاومت طولانی در حصار هولناک قلعه زندان برازجان برای آزادی خواهان و عادالت جویان دو ثلث قرن اخیر امتداد می‌یابد. بوشهر امروز در کنار خوزستان که مسئولیت نفت ایران را بر عهده دارد مسئولیت اصلی گاز را بر عهده گرفته است، اما سهم آن عادلانه است.

استان از محرومیت‌ها و تعیض‌های رنج می‌پرسد. هنوز بوشهر که مرکز استان گاز کشور است خود شبکه‌ی گاز ندارد. مسئولین عسلویه هیچ مسئولیتی برای اثرگذاری بر زندگی مردم محروم داشتند و دشته و تگستان به عهده نمی‌گیرند. توجه به بوشهر باید مانند علاقه‌ی همه مردم ما به خوزستان در مرکز توجه و جهاد ملی قرار گیرد. بوشهر سرزمینی گرم، وفادار، بی اعدا و در سرش خود قهرمان است. مردم بوشهر بسیار صمیمی، نازنین، با فرهنگ و از حیث شخصیتی، مردمی قوی و با گذشت اند. یادمان نزد که این مردم با معرفت، که زود به خشم نمی‌آیند، وقتی به پا خیزند زود بر جای نمی‌شنینند.

و اما نکاتی درباره اقتصاد بوشهر

استان بوشهر آرمه‌ی در امتداد شمالی خلیج فارس، که نیمه سواحل آن را دربر دارد، ۲۲۷۴۳ کیلومتر مربع مساحت دارد. (۷۴ درصد کل کشور)، این استان بین ۵۰ و ۵۳ درجه‌ی طول شرقی ۲۷ تا ۳۰ درجه عرض شمالی جای گرفته است. جمعیت استان در سال ۱۳۸۵ چیزی بیش از ۸۶۰۰۰ نفر، یعنی حدود ۷۲۶ درصد از جمعیت کل کشور در این سال بود. از این جمعیت بیش از ۵۷۰۰۰ نفر یعنی ۶۵ درصد شهربازی بودند که در ۲۶ شهر استان زندگی می‌کردند. بقیه شهرها این گونه طبقه‌بندی می‌شوند: شهرهای کمتر از ۱۰ هزار نفر جمعیت ۱۴ شهر؛ شهرهای ۱۰ تا ۲۰ هزار نفر ۸ شهر؛ شهرهای ۲۰ تا ۱۰۰ هزار نفر ۳ شهر و یک شهر بزرگ یعنی بوشهر. دو میلیون و سویین شهر استان برازجان و بنادر گناوه است؛ ۷ شهر از این ۲۶ شهر شهرهای بندری اند. جمعیت غیرساکن استان به ۵۴۰۰ نفر می‌رسد.

میانگین تعداد افراد خانوار در بوشهر بسیار بالاست. در حالی که در مناطق شهری ایران این رقم ۳۷ است در مناطق شهری و روستایی بوشهر به ترتیب به ۴/۵ و ۴/۹۹ می‌رسد. نرخ رشد طبیعی جمعیت کماکان بالا است. برای اولین تا اواسط دهه هفتاد مجاہسی ای من در یکی از پژوهش‌هایی که برای استان داشتم نشان داد برخی مناطق مانند دشتستان یا گناوه این نرخ به ۴/۷ می‌رسد که از بالاترین ها در دنیا بود. شهرستان‌های استان عبارتند از: بوشهر، تنگستان، دشتستان، دشتی، دیر، گناوه، گناوه، دیلم و جم. جمعیت شهر بوشهر در سال ۱۳۳۵ معادل ۱۸۴۰۰ نفر بود که در سال‌های ۵۵ و ۶۵ و ۷۵ و ۴۰۰۰ و ۵۰۰۰ و ۲۰۰۰ و ۱۴۴۰۰ و ۱۲۰۰۰ نفر است.

بخش اعظم گاز طبیعی کشور از این استان (عدمتأنی) کنگان و عسلویه (بهره‌برداری می‌شود و البته مناطق دیگر کشور گاز همراه نفت را تولید می‌کنند. بنا به آمار ۱۳۸۲ از کل ۱۷/۷ میلیون هکتار مساحت بهره‌برداری کشاورزی فقط ۳۴۸ هزار هکتار آن در استان بوشهر قرار دارد که فقط ۷۰۰۰ هکتار آن اراضی آبی بود. استان از بی‌نیز نرخ می‌پرسد. با این وصف بخش مهمی بیش از ۵۰۰ هزار تن خرمای تولیدی در ایران به استان بوشهر تعلق دارد. این استان نسبت به جمعیت و مساحت خود سهم بسیار کم تر از دامداری کشور را بر عهده دارد.

از کل کارگاه‌های بزرگ (بیش از ۱۰ نفر کارکن) فقط ۰/۴ درصد آن در استان واقع شده‌اند. به این ترتیب توجه صنعتی به این استان بسیار ضعیف است اما از حیث صنایع

بوشهر مامور این کار کرد. این نماینده آمدوش‌های زیادی بین کمپانی هند شرقی، صاحبان کشتی و چند شیخ عرب به عمل آورد و بالاخره با گیری و علاقه و قاطعیتی که داشت بر نگرانی‌ها و سنگ‌اندازی‌های کمپانی هند شرقی غلبه کرد و ناوگان دریایی بود که منجر به انتقال خاندان طاهری به ایران و ایجاد فضای امن برای ایرانیان بحیرین شد.

استفاده از ناوگان و فرماندهی عبدالطیف خان برای کوتاه کردن دست شیخ‌های بحیرین از این جزیره یک بار دیگر هم صورت گرفت و این جزیره پس از سال‌ها جدایی بار دیگر به ایران ضمیمه شد. عبدالطیف خان امام مسقط را نیز در عمان شکست داد و بالاخره توانت خلیج فارس را به منطقه‌ای آرام مبدل کند. این سردار عاقبت خوشی نداشت و همانند شمار زیادی از رزمدگان استقلال در تاریخ ایران با توطئه حاکمان فارس مسموم و کشته شد.

حکومت بوشهر در زمان نادر در دست خاندان آن آل مذکور مهمیری بود. طرح جدید شهر بوشهر به دستور نادر و توسط شیخ ناصر ابوهمیری تدوین شد. در دوره حمله این خاندان البته شهر بوشهر از رویدادهای ناگوار بی نصیب نماند. حمله‌ی تیمور میرزا نایب‌الایله فارس با پاری روسا و خوانین منطقه و غارت شهر یکی از این رویدادها بود. حمله‌ی اعراب از طایفه‌ی بنی عتب بیز فاجعه‌ی دیگری بود. اولین حمله‌ی انگلیسی‌ها به بوشهر در همین دوره اتفاق افتاد. هم چنین است تصرف خارگ توسط هلنی‌ها و مقاومت میرمهنا که به آن اشاره کردم.

در دوره‌ی کریم خان زند روابط حسنی بین ایران و انگلیس جریان داشت و بوشهر به مرکز تجارت آزاد انگلیسی‌ها تبدیل شد. در این دوره قراردادی در ۱۰ ماهه بین حاکم بوشهر و نماینده دولت انگلیس برقرار شد و وقتی قرارداد به رویت کریم خان در شیراز رسید او چهار ماده دیگر به آن افزود که البته قدرت انگلیسی‌ها را نسبت به قرارداد قبلی کاهش می‌داد. کریم خان با مشاهده‌ی کارکرد واقعی انگلیسی‌ها قرارداد مزبور را الغور کرد که نتیجه‌ی آن خروج اعتراض آمیز آنها از بوشهر بود. وقایع اینگلیسی‌ها به دلیل بروز بیماری طاعون بصره را ترک کردن کریم خان این رفتار آنان را زننده تلقی کرد و ناوگانی را به تعیق آنان گماشت که نتیجه‌اش کشته شدن دو نفر انگلیسی بود. آنها به هر حال برای ایران خواب‌ها دیده بودند و در نتیجه در سال ۱۷۷۵ میلادی دوباره به ایران بازگشتهند و دفتر کمپانی هند شرقی را در بوشهر دایر ساختند.

کمپانی هند شرقی انگلیس (و فرانسه و هلندیان) در جنوب (بوشهر) دست به توطئه‌ها و مداخله‌ها زدند. دولت‌های نایاب‌دار و بی‌پایه اواخر صفوی و دوره‌ی قاجار توان جلوگیری از این فجایع را نداشتند. شیوخ و حاکمان محلی نیز در چارچوب معاون خود از این قدرت‌های بیگانه تمکین می‌کردند و با آنان شریک می‌شدند. مقاومت‌های مردمی (که نمونه‌ی به این مانندی آن بعدها در تگستان اتفاق افتاد) در مقابل این دو ظلم خارجی و داخلی ادامه داشت اما حکام محلی به شکل‌های مختلف آنها را سرکوب می‌کردند. نیروهای انگلیسی در دوره‌ی قاجار سه بار به بناهه‌های مختلف به بوشهر حمله کردند. شرح بناهه‌جوبی‌ها و مبارزات مردم استان بوشهر تاریخی زبانزد دارد که هر کدام غور و افتخار ملی مردمی که تجاوز و زور را در برده‌هایی از زمان برنتایلده‌اند یادآوری می‌کند. در دوره‌های قاجار به رغم مقاومت مردم، کنسول گری انگلیس در بوشهر محل تجمع و

پتروشیمی (برای پلیمر، شیمیایی، آروماتیک) استان به خاطر مجتمع بزرگ اقتصادی و انرژی عسلویه سهم نسبتاً بالایی را دارد و از این حیث نیز رشد می‌کند. با این وصف اثر رشد زای عمومی در زندگی کشاورزی صنعتی و نیز بر سطح درآمد و رفاه مردم به چشم نمی‌خورد. می‌توان در این مورد به طرح‌های متابول چهارم، الفین دهم و یازدهم، اوره و آمونیاک چهارم و ششم و طرح‌های اشاره کرد که در عسلویه در چارچوب شرکت‌هایی چون پتروشیمی جم، مدیریت توسعه و جز از کار می‌کنند.

استان بوشهر یکی از پر مناقشه‌ترین طرح‌های اقتصادی جهان را در خود جای داده است: نیروگاه اتمی بوشهر. نام بوشهر با سی و پنج سال در ازای زمان برای احداث نیروگاهی که باید دو ساله تمام می‌شد آمیخته شده است. صبر مردم بوشهر هنوز لبریز نشده است. قرار است تا چند ماه دیگر نیروگاه به کار بیفتد. ایران کماکان برحق غنی سازی اورانیوم برای تامین سوخت این نیروگاه پاشاری می‌کند اما آمریکا و قدرت‌های غربی و شمار زیادی از کشورهای هم داستان آنان این اقدام ایران را که در حدود ۱۵ سال مخفی نگهداشت شده بود، اقدامی برای تولید بمب اتمی می‌دانند که بشیریت را تهدید می‌کند.

مردم بوشهر نیز چنان که از ایشان شنیده‌ام مانند خلیل عظیم مردم جهان درباره‌ی این سابقه می‌گویند که گیریم چین باشد چه کسی گفته است که ایران اتمی بیشتر از آمریکا، روسیه، انگلستان، فرانسه، چین، هند و پاکستان باشند از حاصل جمع آنها برای بشیریت خطرناک است. آیا در مورد آمریکا که «عosal اخیر» هر ۱۱ ماه یک چنگ بزرگ راه اندخته با در آن مشارکت کرده تهدید علیه بشیریت کمتر است؟ من یقین دارم روشنفکران و مردم آزاده و کارگران آگاه بوشهر همانند خلیل گستره هم وطنان خود طرف دار صلح و عدالت و آزادی اند. اما اگر شیوه‌های دموکراتیک و مشارکت مستقیم مردم تا اعماق جامعه از جمله در استان بوشهر نفوذ می‌کرد، هم توان درونی مقاومت مردمی، هم صلح جویی و پرهیز از اتمی شدن و هم تلاش برای نشان دادن ماهیت تبه کارانه نظامی گری قادرت مندان جهان، در سرزمین ما پا می‌گرفت و رشد می‌کرد.

آگاهی و همدلی مردم ساکن خلیج فارس، جنوب آسیا و خاورمیانه، اعم از ترک و عرب و فارس و اسرائیلی و هندو و پاکستانی و بلوج و پشت می‌تواند از هسته‌های مردمی به جای هسته‌های تهدید و تخریب و از همین بوشهر صمیمی نیز شروع شود. وای اگر این منبع انرژی به آماج تهدید علیه سرزمهین و مردم بوشهر تبدیل شود.

بوشهر زیبای است با شکوه است و می‌تواند به محلی برای جذب گردشگران طبیعت کرد، فرهنگی، جامعه‌گرا تبدیل شود. خلیج زیبا و باشکوه فارس، ساحل آرام بخش و صمیمی آن، کوه‌های زاگرس، دشت‌ها و جلگه‌های استان، سنت‌ها و رفتارها دوست داشتنی و تماشایی مردم بوشهر و خورشید تابانک منبع اصلی ترین انرژی اقتصادی است. بوشهر در بخشی از خزان، استان بوشهر آغازین بهار بهشت زمینی رشک آمیزی است. بوشهر گاز ایران و باشکوه مهمنی از گاز جهان را تامین می‌کند. قرار نیست بهره‌برداری انسانی و توسعه گرا و عادلانه به بهره‌کشی ستم کرانه از طبیعت تبدیل شود. خوبست گاز استان به زیر سفره‌های نفتخانه تزریق شود. خوب است محیط زیست، شهرها و محیط اجتماعی بوشهر به ثمر بنشیند. خوب است محیط زیست، شهرها و محیط اجتماعی بوشهر گرامی داشته شود. در همه حال شایسته و بایسته است که مردم استان در تصمیم‌گیری برای آن سرزمهین شگفت و پر برکت میهن ما مشارکت واقعی و جدی داشته باشند. از بوشهر و از مردم آنچا همیشه با لبانی پرخنده و دلی یاک و پر امید یاد کنیم. هم میهان بوشهری نوروزتان پیروز، کاش در آن هواز دلاویز در این نوروز در رویای بیداری سحرآمیز خلیج فارس زمزدگون، بر ساحل گوهرین طلایی رنگ، بر آن خاک مشکبو در میان مهربانی‌های شما غوطه‌می خوردم و از خورشید زرفشان و نیروپخش آنچا کامیاب می‌شد، نیمه‌شبیان با رقص ماه بر دریا به خلیسه می‌رفم و با شما یک شب کوتاه شروع خوانی هم به یاد عاشقان بوشهر می‌کرم. اما باشد وقتی دیگر. شاید، اگر عمری باقی بود، به دیگر نوروزها. بهاران خیسته باد.

